

ajuns la o asemenea dezvoltare încât e necesar doar să apeși pe buton ca să ridici un buștean, acolo se poate pune problema egalității. La noi, însă, nu. Cred că femeia trebuie menajată și, în același timp, pusă în valoare, pentru că, cel puțin din punctul de vedere al inteligenței, e departe de a fi inferioară bărbatului.

Cum reușești să rămâi echilibrată, sigură pe tine, fără "vicii" ?

Vicii avem toți. Nimeni nu e perfect. Fără să mă compar cu cei din jur, socotesc normal să îmi găsesc echilibrul în funcție de propria personalitate. Fiecare are anumite slăbiciuni și se defulează cum poate. Asta e tot. De fapt, nu e bine să judecăm lucrurile "în mare", "engros", ci în funcție de fiecare om în parte.

Tu ești propriul tău "motor" ?

Câtă vreme gândesc și acționez conform impulsurilor mele, așa mă simt. Îți repet, n-am vrut să fac altceva decât teatru, și

siguranța mea vine, probabil, din conștiința faptului că am ceva de spus, că am ceva de spus pe măsura talentului meu (în privința asta, modestia mi se pare de prisos). De aici îmi vin și siguranța, și optimismul. Dacă mi-ar fi plăcut științele exacte, la ora asta eram, probabil, medic sau conduceam un avion. Nu știu... Matematica nu mi-a plăcut niciodată. Fizica m-a fascinat la un moment dat, fiindcă era legată de ceva palpabil. Am înțeles abia târziu că matematica e, de fapt, poezie: să pleci de la alfabet și imaginația să te poarte către o lume cu desăvârșire abstractă... Trebuie să fie minunat ! De aceea, îi respect foarte mult pe matematicieni, pe informaticieni. "Motorul" meu e credința că pot să fac bine teatru.

Ioana Florea

St — teleteatru —

Femeia mării la 40°C

Marea inundă micul ecran...

Sunt peste 40°C și sinestezia e de mare efect, conferind o nouă prospețime unui teleplay mai vechi, datorat (scenariul și regia) azi dispărutei Olimpia Arghir. Consecventă unui program propriu, regizoarea a riscat să-l scoată în *plein-air* și pe lăsen. Incitată de rigoarea structurii dramaturgice a acestei piese numărând peste 100 de ani, teleasta a elaborat un plan glisant al acțiunilor exterioare – limitat în teatrul "de idei". Teatru "de idei" despre care s-a spus că a anticipat *antiteatrul* timpurilor moderne. De la modernitate la... filmicitate nu este decât un pas pe care televiziunea, uneori, îl face în mod fericit. Lăsând la o parte priza directă defectuoasă și o anume rigiditate a jocului actoricesc (culmea, în decorul construit pe platou !), spectacolul-film își află virtuțile în vizualizarea dimensiunii onirice a textului, a *lăsenism*-ului însuși.

Trecutul e mai pregnant decât prezentul, imaginarul mai veridic decât cotidianul. Operatorul Cristian Müller creează o atmosferă concretă în tonuri irizate, care face posibilă coabitarea prozaicului cu poeticul, a naturalismului și simbolismului cu existențialismul. Pentru că, mergând pe unda inspirației scriitorului norvegian, autoarea acestei versiuni TV a înclinat

spre soluțiile kierkegaardiene în dilema: renunțare - înfrângere sau victorie? O dilemă tranșată net, deși începând cu echivocul insinuat de primele scene, când ambiguitatea plutește peste eroi și ambianțe, țesând o tensiune subterană. Profesorul, la o vârstă respectabilă, încă suferă că a fost respins și riscă o hazardată tentativă de a-și corija frustrările. Alexandru Repan surmontează cu eleganță penibilul cererii în căsătorie a adolescenței rebele. Cele două fiice vitrege ale protagonistei trăiesc un pretimpuriu, dar acut sentiment de ratare, Delia Nartea cu o zglobie detașare, Lelia Ciubotaru cu o răzvrătire resemnată. Masculinității ultragiante Virgil Andriescu îi conferă o impetuoasă statură atât în ceața sepia ce-i învaluiie corabia, cât și în lumina ireală a aparțiilor de pe chei. De acest bărbat s-a simțit atrasă și, în ciuda voinței sale, de el a rămas atașată peste ani cea poreclită "Femeia mării", urmărită continuu de spectrul străinului, devenit un fel de strigoi existând aievea. George Alexandru schițează plauzibil aspirațiile și idealurile iluzorii ale tânărului tuberculos ce se visează artist.

Dezorientat, soțul – în interpretarea sensibilă a lui Virgil Ogășanu – e marcat profund de eșecul celui de al doilea mariaj, o

căsnicie neconsumată, înghețată în momentul tragic al dispariției unui fiu cu paternitate incertă, evocat la vreme de criză de o ființă care și-a ratat vocația și de mamă, și de soție. Taina unei vechi iubiri și pericolul unei nebulii ereditare configurează exaltarea extatică a celei ce dintotdeauna a tânjit să evadeze: din turnul farului, din incertitudinea unei relații mai mult sau mai puțin pasagere, din conveniențele sociale. Pentru Valeria Seciu nu se putea rol mai potrivit decât această Ellida, măcinată de un zbucium interior pe care-l lasă să transpară în delicate nuanțe emoționale, în grația gesturilor vag abulice, în expresia feței de un farmec fanat, a ochilor ce-i trădează frica. O disperare latentă de care nu poate să scape decât în condiții de deplină libertate. Alunecând enigmatic, misterioasă, cu o senzuală voluptate, protagonista face să vibreze nu doar amintirile eroinei, ci și pe cele ale spectatorului care își aduce aminte că acum 25 de ani Valeria Seciu și Virgil Ogășanu au mai format un cuplu, la Teatrul "Bulandra", în **Noile suferințe ale tânărului W** de Ulrich Plenzdorf. (un alt spectacol memorabil al regizoarei Olimpia Arghir).

Irina Coroiu